

[Bernhard Baunsgaard]

ge en sådan bestemmelse på en måde, så den ikke bliver brugt af skatteborgere til bare at opnå henstand uden videre.

Så blev der sagt, at borgerne skal ligestilles med administrationens embedsmænd, og det er jeg også tilhænger af. I dag er det sådan, at ikke så meget embedsmændene som administrationen på adskillige punkter har særfordele, som ikke er givet borgerne; det vil jeg gerne være med til at ændre.

Så vil jeg gerne kommentere nogle bemærkninger, der faldt fra hr. Anders Poulsens side. Der skal tages hensyn til den svage part, sagde hr. Anders Poulsen, og det er skatteborgerne. Hvad vil det sige? Det vil sige, at man udøver et skøn til gunst for skatteborgerne. Det er en svær opgave, fortsatte hr. Anders Poulsen, at sidde som forvaltningens eller administrationens repræsentant i skattesager. Ja, det er en svær sag i dag. Hvorfor? Fordi der udøves et skøn.

Jeg er enig i, at det ikke går at fortsætte med det skattesystem, vi er nået frem til i dag, men man må ikke glemme, hvorfor vi er nået til understregningen af skønnet, hvorfor vi har fået så komplicerede regler. Det er jo ud fra ønsket om at imødekomme skatteborgerne, det er ud fra ønsket om at være så retfærdige som muligt, at vi har gjort det kompliceret. Det er det, man kalder millimeterretfærdigheden.

Jeg vil gerne være med til at indskrænke dette skøn, men jeg understreger – og det føler jeg er nødvendigt, ikke mindst over for forespørgerne i denne sag, i anledning af diskussioner, vi har haft i de seneste uger her i salen – at indfører vi faste principper, og det er nødvendigt nu, så gælder disse principper begge veje. Vi når nemmest til en bestemt opfattelse af, hvordan man er stillet i skattesager, når vi har et princip, som så fastholdes, både når det gælder skatteborgeren, og når det gælder forvaltningen. Jeg er enig i, at det i en række tilfælde vil komme til at betyde en beskatning, der ikke altid skønnes rimelig, men jeg tror, det er nødvendigt, at vi opgiver det princip, som hidtil har været alfa og omega i dansk skattelovgivning, nemlig skønnet, fordi det er blevet for uoverskueligt, ikke alene for den enkelte skatteborger, men også for de embedsmænd, som på vore vegne skal foretage ligningen af skatteborgerne. Jeg tror, det er rimeligt, at vi indfører faste principper, for at vi kan nå til

en fast retstilstand på området, og især for at vi hos skatteborgerne kan opbygge en tillid til, at alle rammes i lige måde.

(Kort bemærkning).

**Anders Poulsen (V):**

Jeg er stort set enig med hr. Bernhard Baunsgaard, men det, der kalder mig herop, er hr. Bernhard Baunsgaards henvisning til, hvad jeg sagde om, at man skulle tage parti for den svage part, og at det navnlig drejede sig om tilfælde, hvor der skulle udøves et skøn til fordel for borgeren.

Jeg tror, det er nødvendigt at koble lidt til det synspunkt. Der er nemlig mange områder i skattebehandlingen, hvor borgerens mulighed for at bevise sin ret er uhyre vanskelig. Der er nogle sager med en forfærdelig vanskelig bevisbedømmelse, og da er det vel sådan i øjeblikket, at tvivl på disse områder kommer borgeren til skade. Jeg tror ikke, det er helt det samme, som hr. Bernhard Baunsgaard var inde på. Jeg tror, der er behov for en ændret indstilling i sagsbehandlingen på disse felter, en indstilling, som går mere i retning af godtagelse af beviser, af dokumentation, og større forståelse i bevisbedømmelsen af borgerens standpunkter, når de i øvrigt forekommer rimelige naturligvis. Men det er nok lidt andet end dette med den kollektive retfærdighed, som navnlig hr. Tastesen var inde på, og som jeg mener ligger uden for det, vi diskuterer her.

(Kort bemærkning).

**Bernhard Baunsgaard (RV):**

Jeg er sikker på, at hr. Anders Poulsen kunne definere kollektiv retfærdighed på en sådan måde, at jeg blev uenig med hr. Tastesen. Men jeg understreger, at det, der er meget væsentligt for mig, er, at vi får opbygget faste regler, så man er sikker på, at skatteborgerne behandles ens, og det er vi ikke i dag.

Jeg vil ikke godkende den definition, som hr. Anders Poulsen nu opstiller her, at skatteborgeren i ethvert tilfælde er den svage part. Den svage part i skattesager er for mig først og fremmest borgeren med den beskedne indkomst. Jeg er sikker på, at får vi opbygget faste principper, vil det i nogle tilfælde nok føre til andre resultater end nu, også til nogle, der føles strengere af skatteborgerne, men